

Nieuwe gedichten 2002

Voor het eerst verschenen op de website van de Digitale
Bibliotheek voor de Nederlandse Letteren

bron

De *Nieuwe gedichten 2002* verschenen voor het eerst op de website van de Digitale Bibliotheek voor de Nederlandse Letteren.

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_nie003nieu03_01/colofon.htm

© 2002 dbnl

januari 2002

Sneeuw

Wij hebben niets meer dan het witte blad van noode,
waar - zooals zuiver sneeuwen op de aarde dwaalt
de overluchtsche vlucht van de gedachte daalt,
door ééne wenk der wimpers tot dit uur ontboden.

Wij waagden éénmaal ons, het overvele ontvloten,
in 't hart der stilte, wit van een volstrekt gemis.
Waar aanvang nam wat thans dit levend sneeuwen is,
hebben wij niets meer dan het witte blad van noode.

(ca. 1950)

Ida Gerhardt

‘Sneeuw’, een ongepubliceerd gedicht van Ida Gerhardt, zal op 31 januari verschijnen in het eerste nummer van het poëzietijdschrift *Awater* (voor meer informatie over dit nieuwe periodiek: 010 2822776 of www.poetry.nl).

februari 2002

Paola

Paola is mooi.
Niet ordinair mooi, nee: chique en sensitief
- je kan wel merken dat haar moeder een Italiaanse is!
Ik heb met haar gedanst
en ook met haar moeder.

Ze houdt van poezie
en leest mijn gedichten in de bibliotheek.
Nu leeft de hele familie met mij mee.
O ze is zo trots op mij!
Ze zet de bundel op haar lijst.

Ze woont in een dorp, ver weg
met haar ouders en haar zusjes en haar broertje.
Drie keer per jaar komen ze in Amsterdam.
Dan gaan ze naar opa en oma en dan moet ze
broodjes smeren en afwassen.

Ik heb haar een brief geschreven
waar niet in staat wat ik had willen schrijven:

Hou me vast want ik tuimel.

Paola is mijn nichtje
en ik hou van haar.

Jan Kostwinder

'Paola' bevond zich in de dichtelijke nalatenschap van Jan Kostwinder, die in de zomer van 2001 overleed. In het najaar van 2002 zullen bij uitgeverij Thomas Rap zijn verzamelde gedichten worden uitgegeven.

maart 2002

Dubbelsterren (fragment)

Hoe lang kon zoiets duren? Op het strand bij Eastham, in het gedempte goudlicht van een parasol, half in slaap gezongen door de koelblauwe ondertonen van de oceaan - in zomerstemming, kalm en speels, maar onbetrouwbaar als een beer in een hertenkamp -, kenden zij geen angst voor de bodemloze val die zij in zichzelf maar ook in elkaar ervoeren, en keken naar de dingen met de glimlach van de Mona Lisa losjes op de lippen, vastbesloten van alles vooral de lichte kant te zien, en de duistere te dulden.

Ze liepen uren langs het strand, soms helemaal tot Newcomb Hollow en namen in de schemering rozig en tevreden de taxi terug naar huis. Opgetild door de cicaden, golven in de klamme nacht, lieten zij elkanders huid met vleugelzachte vingers in de schaduwhuivering van het muskietennet en begrepen niets dan dit redeloze zeker weten van hun liefde voor de ander en dus voor zichzelf. De weken verstreken. Sarah werkte nu doorlopend aan haar fotoserie over 'Heilig Water'. Soms was Tosk

haar model, danste met een driekroon op naakt door de branding in de opkomende zon - en haar foto's toverden hem om tot godenzoon. Tosk deed hetzelfde op zijn andere manier, schreef nu en dan een stadsgedicht, plaatste haar op een plein onder een lantaarnpaal en als zij daar stoer of verlegen, lief of juist uitdagend stond, dan wolkten de woorden om haar heen, zag hij kleuren om zelf te benoemen - er was nog geen naam in geen enkele taal voor -, en hoorde hij in het ruisend licht dat haar passeerde

hoe zij als een liedje uit zichzelf naar voren trad: 'In leren jack gestoken hoog nymfijnenblonde heerseres die langzaam tussen claxontaxi's Broadway oversteekt, het kleine net-niet mollige blozendlief ontklede liefdesdier op Brooklyn Bridge boven de spiegelbrand in de East River als de zon ondergaat, Manhattan in de wolken zinkt, zoals het Oude Waterrijk in schotsen van Antarctica...?' Zie je wel, hij dacht aan haar en hij hoorde taal. Inspiratie, *sure*, dit leek meer op toverij. Of hemelse genade. Allebei waarschijnlijk. Gods toverij. En Sarah haar genade.

Langzaam werd het herfst, al zag je daar nog

weinig van: de bossen bleven intact en ook de zon
wist van geen wijken, hoewel hij steeds diffuser
oprees uit de oceaan en de dagen al verkilden.
Maar in hun omhelzingen bleef het zomer,
scheerden de vogels door goudlicht en houtgeur,
zongen de bloemen hun gloedrode wijsjes en snikten
de krekels ontroerd in het nachtgras, wanneer zij
op hun rug elkaar de dubbelsterren wezen die zij
waren voor hun val in elkaars voorzegde armen.

Pieter Boskma

‘Dubbelsterren’ is een hoofdstuk uit het roman-gedicht *De aardse komedie*, dat op 21 maart a.s. zal verschijnen bij uitgeverij Prometheus.

april 2002

Mevrouw Despina ziet een neushoorn

Nu ze hem beslopen heeft van ver
stokt haar adem om zijn hoorn.
Blijkt hij een moeder.
Grijs en ver kijkt het oog
uit een oudheid van leven
het lijf is gekleid door grond
zo onbekend, dat zij zichzelf
verloren voelt, zonder leidraad
verdwaald op de aardbol.
Wil ze het kalf zijn, wil ze
bestaan en zwaar zijn als zij -
gehuld in dik leer kalm draven
naar struiken, al eeuwen bekend.

Marjoleine de Vos

‘Mevrouw Despina ziet een neushoorn’ zal te zijner tijd verschijnen in de tweede dichtbundel van Marjoleine de Vos.

mei 2002

Pendule

Alomtegenwoordig vol minachting hamerde
ze bescheidenheid in onze hoofden. Nu en dan
nam grootmoeder een stoel, klom er op, opende
het patrijspoortje en zette de wijzers naar haar hand.
Lichtjes duizelig gleed ze terug naar beneden
alsof haar vingers daarboven in het kraaiennest
iets onwettelijk hadden beroerd.

Onder het slaan verstomden de gesprekken: dan
keken de vrouwen naar hun nagels of hun borsten
en dronken de vaders van hun bier.
Tante Bea was het meestal, die als eerste rechtstond,
ik ben weg mompelde, haar mantel van de kapstok
haakte en iedereen een hand gaf, altijd beginnend
met de vrouw die haar had gebaard.

Vanaf het donkere erf stroomden de vrieskou
en het rieken van de beek. Intussen wees
de bladgouden pijl verwijtend naar de man
die voor ons stierf en altijd in mijn richting keek.

Philip Hoorne

‘Pendule’ zal begin mei verschijnen in het eerstvolgende nummer van *Bunker Hill*.

juni 2002

De mooiste tuin is een doos

De mooiste tuin is een doos
in de regen achter het huis gezet.
Op de bodem bladkolonies, door de wind
gesticht, wervelstormen van kruimels.
Het beste gereedschap is vergeten gereedschap,
half schaduw, half in de grond.
Waarin de tanden roesten van ijstijd en vuur,
al de mensheden die voor ons kwamen.
Van roest eten ook de mattenklopper en zijn spijker
krom in de muur, krom als de sleutels
van vergeten koninkrijken.

Bernd Bevers

Dit gedicht zal eind juni verschijnen in het zomernummer van *De Tweede Ronde*.

juli / augustus 2002

IJsselglijden

Aan boord van het motorpersoonschip Organza
laven we ons aan uiterwaarden en zicht op gevogelte
zo nemen we waar de eend, de aalscholver, de gans
de meeuw, de zwaan en al wat verder vliegt

over het groene land dat aan dit water grenst
ach, hoe leeg de rivier, hoe ijdel ons vermaak
glijdend over de IJssel van Deventer naar Zutphen

en in Zutphen weer terug, het heen en weer

is aan pontschippers en ons want ook
al wat vliegt en zwemt, de baars, de snoek
de voorn, de karper en de gespekte tjiptjaf
lomen zich in en op en boven de wateren voort

Bart FM Droog

‘Ijsselglijden’ werd niet eerder gepubliceerd.

september 2002

Je weet niet wat je zegt

Je weet niet wat je zegt
in welke grond het valt

of het in lentes opschiet
als een distel
klaproos
tulp

verdooft of wekt
wanneer je

in je stenen klokhuis zit
en het geschrevene
nog leeft
of niet

en vreemde grond en verse regen
voor je spreken gaan
of niet.

Je weet het niet.

Erik Spinoy

‘Je weet niet wat je zegt’ zal dit najaar verschijnen in Erik Spinoy's nieuwe bundel
Boze wolven, bij Uitgeverij J.M. Meulenhoff.

oktober 2002

Panorama

de avond hangt stil boven de stad
bewegingloos als op een foto,
een filter van lila schemer

verkorrelt het panorama,
dringt erin door
als losse thee
in kokend water

en verkleurt het leven
zoals de dingen
op een oude polaroid
die mij nog later,
wanneer ik hoop te vergeten,
zal herinneren
aan verliefdheidsvlagen
waarin jouw naam wappert
als een verloren sjaal
op schuwe winterdagen

Jannah Loontjens

'Panorama' zal in oktober bij Uitgeverij Bert Bakker verschijnen in Jannah Loontjens' tweede bundel *Varianten van nu*.

november 2002

Gedicht nr. 8 van Citadel

In de cel zucht... wat u nu hoort is het janken van een rat
of acht, hebben we allang gehad,
vier vierjarige personen op trompet,
onder wie de nieuwe Mozart.

Gewaarwordt hij - die grotendeels uit reukorgaan bestaat,
gestoken in een dwingender materie dan de wetenschap
dat de mystiek er niet om liegt, al zou ze graag willen -
dat ook-bekend-als-neus is afgezet, op die plek
bevindt zich nu een modieuze tennisarm
conform de allernieuwste toegevoegde waarde -
dezelfde die hij op z'n elfde al had onderkend
als één van de grootste dompers op aarde.

Domweg dapper zijn gelukkig niet,
maar onbezoedeld sneuvelen.
Drogerende wijn op het lichaam geclusterd met mispels,
gebotteld aan longen, in monden ontzield, ietwat kurkig.
Alleen in deze heuvelen.

Hans Verhagen

Dit gedicht zal, met vier andere gedichten uit de cyclus 'Citadel' verschijnen in het eerstvolgende nummer van het tijdschrift *De Revisor*. In de loop van volgend jaar zal het worden opgenomen in *Eeuwige vlam*, een uitgave van Hans Verhagens verzamelde gedichten, als het achtste gedicht uit de genoemde cyclus.

